

Politiken, onsdag d. 2. august: kvinder med ben i næsen og masser af overskud.

Ekstra Bladet, onsdag d. 2. august: damerne er ikke een dag over de 30

DAGSPRESSEN OG KVINDEBEVÆGELSEN

Tilsyneladende er pressen meget glad for og interesseret i "rødstrømperne". De tropper op ved enhver aktion og hvert møde og er vilde efter at lave interviews med rødstrømper. Vi er godt stof! Umiddelbart må man tro, at vi er henrykte over, at "sagen" kommer ud til så fantastisk mange mennesker. Men vores forhold til pressen er uhyre speget.

Det er rigtig nok, at vi lægger stor vægt på pressen, når vi laver aktioner. Især var pressen vigtig, da bevægelsen lige var opstået og skulle gøre opmærksom på sin eksistens. Det betød virkelig noget, at fjernseere og radiolyttere direkte overværede, at en kvinde tog talerstolen fra Thomas Nielsen 1. maj 70 for at kræve ligeløn. Aktionens indhold var så konkret og umiddelbart forståeligt, at selv Aktuelt's ophidsede reportage ikke virkede særlig forvanskende.

Da vi skulle oplyse om Femø-lejren var mediernes osse uundværlige, fordi vi hverken havde tid eller råd til selv at lave tilstrækkeligt med plaktater pjecer og annoncer.

Desuden kan vi kommunikere med en masse mennesker gennem kronikker og artikler som vi selv skriver, og radio - og TV-udsendelser som vi selv laver.

Vi har altså et umiddelbart og stort behov for massemediernes som kommunikationskanal og bruger dem osse - så godt vi kan. Men det ville være naivt at tro, at det afskærer dem fra at bruge os.

Pressen har én og kun én interesse i at skrive om os: At det kan sælge bladet. En journalist er ansat ved et blad, for at skrive om noget, der kan fange læsernes interesse og fastholde dem som købere. Hendes egen grundlæggende interesse i at skrive i et blad, er den, at det er hendes måde at tjene sin løn på. Derfor kan hun selvfølgelig godt være interesseret i at skrive sandfærdigt eller hun kan sympatisere med rødstrømpebevægelsen.

Men for at beholde sit job, er hun nødt til at skrive i overensstemmelse med avisens øvrige linie og interesser. Aviserne er underlagt de samme betingelser som alle andre varer i det samlede samfund. De er nødt til at producere stof som kan sælges og som kan holde på annoncerne. Den journalist som f.eks. dækker en aktion, udfører primært det job som hun tjener sine penge på: Hun skriver en historie. Hendes formål er først og fremmest at skrive en god d.v.s. en salgbar-historie, og ikke at finde ud af hvorfor nogen lavede netop den aktion eller hvorfor nogen laver aktioner overhovedet - hvilken samfundsmæssig sammenhæng, den er kritik af og udsprunget fra. Ikke engang aktionens præcise indhold og formål - endsiges en beskrivelse af hvad der var godt og dårligt (udfra aktionsdeltageres interesse) i aktionen er hendes formål. En reportage skrives ikke for at kommunikere et indhold, men for at producere en salgbar vare.

Vores interesse er forskellig fra mediernes: Vi vil kommunikere en holdning til og mening om kvindernes situation i samfundet. De vil sælge "kommunikation" om hvad som helst. Denne interesse modsætning forvansker det, vi siger i forskellig grad, afhængig af, hvad vi siger noget om. Så længe det blot er konkrete oplysninger om demonstrationer, møder, Kvindehusets eksistens etc. er der ikke meget at forvanske. Til gengæld er det heller ikke særlig godt stof, hvorfor aviserne ikke er videre interesserede i at bringe det. Meget præcise og konkrete aktioner er osse vanskelige at forvrænge - som det var tilfældet med 1. maj aktionen i 1970, hvor en kvinde tog talerstolen fra Thomas Nielsen for at kræve ligeløn, fordi den alene i kraft af sin eksistens talte for sig selv. Og fordi den medførte, at socialdemokratiets mænd håndfast beviste, at de ikke var interesserede i, at kvinder krævede ligeløn.

Således kan vi bruge mediernes til at rette opmærksomheden mod nogle af de konkrete forhold, hvor kvinderne bliver undertrykt og diskrimineret. Men så snart det drejer sig om kvindebevægelsens idéindhold, og de mere generelle samfundsstrukturer, og så snart vi forsøger at kommunikere en ny synsvinkel og en ny livsform bliver mediernes fordrejning kolossal stor, og konsekvensen af interesse modsætningerne træder tydeligt frem for os, der bliver ofre for denne modsætning. Vi vil forsøge at vise nogle af de mange måder, det sker på.

Sensationer

Da pressen skal sælge sit stof, må det gøres tillokkende og iøjnefaldende. Det gøres ved hjælp af smarte overskrifter, spændende billeder, opsætningen af artiklen og den drejning, der gør det til en "historie". Det betyder, at den information, læserne får, har karakter af reklameslogans: "rødstrømperne isolerer sig", "lejren, hvor der ikke er adgang for mænd", "rødstrømperne erobrede talerstolen".

I et referat af et Germaine Greer-interview, hvor hun siger en masse mere eller mindre væsentlige ting, er forsideoverskriften i Ekstra-bladet "Nu skal hun være far"! Bladets vurdering af, hvad der er væsentligt, bestemmes af, om det kan sættes op på en interessant, sjov, provokerende eller anden iøjnefaldende måde. Overskrifter, underoverskrifter, markeringer af hvad der er pointer, fed skrift, skråskrift må have til formål at hjælpe læseren til hurtigt at fatte meningen, og hvad der er det væsentlige i artiklen.

Det har stor betydning, hvad bladet vælger at fremhæve som væsentligt, fordi en avis er hurtigt læst og detaljerne hurtigt glemt. Derfor er det langt fra betydningsløst, at kriteriet for opsætning er den salgbare sensation og ikke artiklens indhold. Dette er selvfølgelig mest udpræget for Ekstra-bladet og BT og mindst for Information.

Begivenheder

Da bladens indhold er baseret på "nyheder" og tidsbestemte historier, skal der være sket en begivenhed, før de vil skrive noget. En begivenhed kan være mange ting: En aktion, en kendt persons udtalelser, en bogudgivelse, et møde med betydningsfulde personer og lignende. Kvindebevægelsen er der hele tiden. Hver dag er der grupper, der arbejder på et eller andet projekt, grupper der snakker sammen om personlige/politiske problemer, nye rum sættes i stand, og nye aktiviteter går i gang i Kvindehuset. Alle steder snakker kvinder med andre kvinder, og ny erkendelse og forståelse opstår på mange leder og kanter. Det hele er led i en proces, der hele tiden udvikler sig, og som mange kvinder deltager i på forskellige stadier, i forskellige retninger, i forskellige sammenhænge med forskellige forudsætninger. Det er dette daglige arbejde, der skaber den bevægelse, der virkelig har betydning. Aktionerne er blot en del af dette arbejde og de personer, der optræder i avisen står blot et sted midt i denne proces. Men da pressen er interesseret i begivenheder og ikke i det daglige arbejde, kommer bevægelsen til at stå som en sum af usammenhængende aktioner og forskellige ofte modsatte synspunkter fra enkeltpersoner.

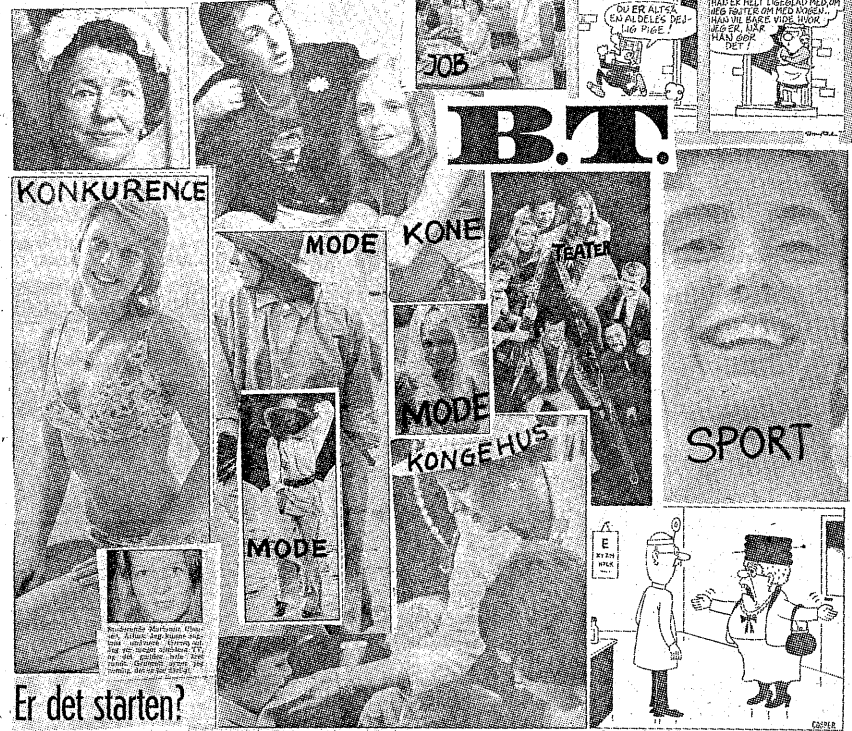
Da "begivenheder" vurderes efter deres evne til at skabe sensation og overskrifter, bliver alle begivenheder lige væsentlige og lige gyldige: Lige gyldige. Det er lige så væsentligt, at vi tager et hus til kvinder, det første og eneste hus, hvor kvinder kan være sammen, som at Germaine Greer kommer til Danmark, som at "Anette" ses med Onassis.

Persondyrkelse

Det er et stort problem og et vigtigt princip i rødstrømpebevægelsen at undgå ledere, talskvinder, repræsentanter og specialister i "kvindespørgsmålet". For at bevægelsen skal vise et alternativ til den bestående orden, må den være et alternativ både i indhold og form. Det nytter ikke meget, at vi siger, at vi vil nedbryde den autoritære og hierarkiske magtstruktur i dette samfund, hvis vores bevægelse selv er autoritær og hierarkisk. Den må osse bygge på

BT, onsdag d. 2. august: spionkonen, beatkonen og dronning Magrethe i borgerlige kønsroller

Spion Wennerstrøms kone har ventet på ham ni år, går hvis han udgiver erindringer

en tillid til hver eneste kvinde, der erkender, at hun er undertrykt og stille sig solidarisk med andre kvinder og sammen med andre kvinder finde frem til en erkendelse af sin situation og dens sammenhæng med samfundsstrukturen.

En vigtig faktor i vores undertrykkelse er netop, at vi aldrig selv har defineret og valgt vores egen situation. Selve strukturen i rødstrømpebevægelsen er grupper, der selv tager beslutninger om, hvad de vil beskæftige sig med, således at enhver kvinde har ansvaret for sine egne tanker og handlinger i en kollektiv sammenhæng.

Men pressen er interesseret i ledere og "personligheder": 1) fordi de er "begivenheder", 2) fordi de kan sige "hvad det er, rødstrømperne vil", 3) så de har nogle bestemte at henvende sig til og tage billeder af og 4) fordi de fører så meget andet godt stof med sig: deres privatliv, rejser, deres meninger om alt muligt andet, portrætter o. s. v.

Ulla Dahlerup og Germaine Greer er glimrende eksempler på pressens behov for lederskikkelser. Til mødet med Germaine Greer i København var der næsten 1000 kvinder til steder: en tætpakket sal med kvinder i alle aldre. I den samlede presses billeddækning af hendes besøg var der utallige billeder af Germaine Greer forfra, fra siden, smilende, tænksom, argumenterende - og ikke ét billede ud over salen!

Desuden fremgår det osse af pressens behandling af to bøger, der udkom næsten samtidigt på samme forlag oversat fra engelsk og lige tykke: Søsterskab og "Den kvindelige eunuk". Søsterskab blev så godt som ikke omtalt, selv om den behandler kvindernes situation fra mange forskellige synsvinkler og er en virkelig god introduktion til kvindebevægelsen. Den er skrevet af mange forskellige og ukendte kvinder fra den amerikanske kvindebevægelse. Den kvindelige eunuk er omtalt og anmeldt, diskuteret og

kritiseret spalte op og spalte ned i alle aviser - den er skrevet af Germaine Greer, der er en kendt og interessant mediekvinde, der lader sig interviewe om alt, klæder sig i fjerboa og slidskjole, omgås beatmusikere, rejser på turne etc. Det egentlige interessante ved bogen bliver ikke indholdet, men at den er skrevet af personen Germaine Greer. Det hun siger, bliver ikke udsagn om kvindernes situation i samfundet, men udtryk for hendes personlighed og meninger. Man tager stilling til hende, en person som man ikke kender og ikke har noget forhold til, og ikke til de synspunkter hun anlægger på det samfund og det livsmønster, der osse er ens eget og angår ens egen person.

Ved denne "personlighedsdyrkelse" bliver ting, der er relevante for alle kvinder blot hæftet op på en enkelt kvinde, som udtryk for hendes specielle personlighed, underlige meninger, frigjorte seksualliv, særlige egenskaber o. s. v.

Fordrejning af problemstillinger

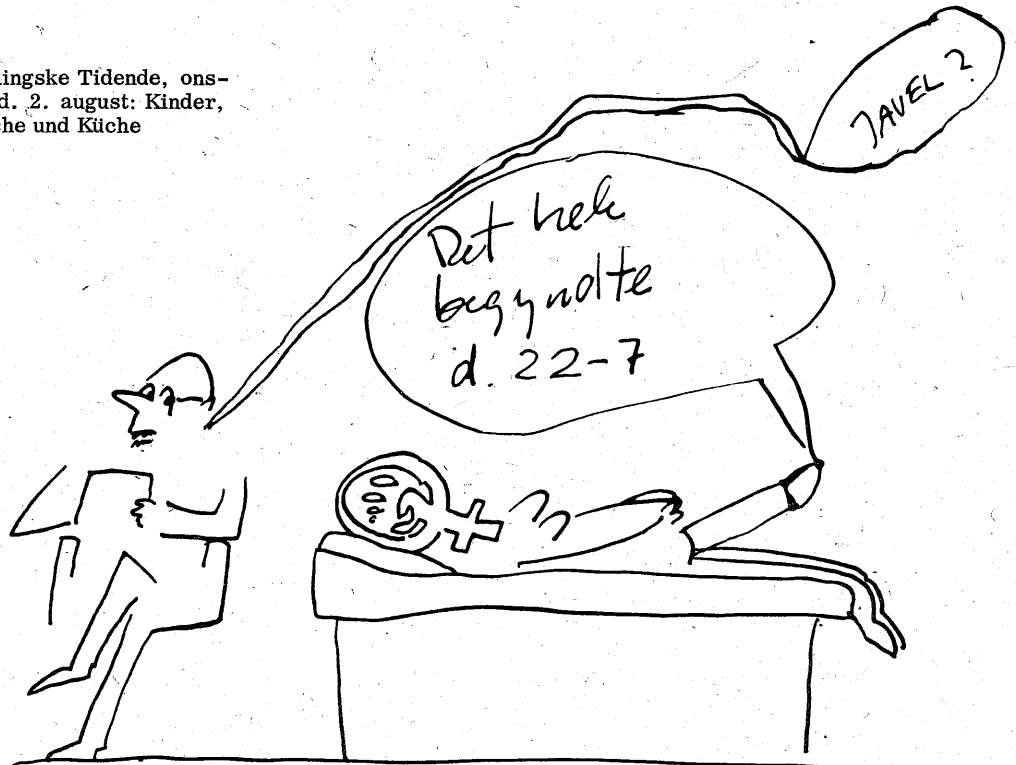
Vi siger: "Vi vil have mulighed for at tale sammen for at finde frem til vores egen situation og vores fælles problemer og muligheder for at ændre situationen". Pressen siger: "Mænd udelukkes fra møderne". Vi siger: "Kvinder har været isoleret i hvert sit hus i 3000 år, nu vil vi lave noget sammen". Pressen siger: "Rødstrømperne isolerer sig". Vi siger: "Vi har det rart sammen". Pressen råber forarget: "De er mandehadere". Sådan kan der vendes op og ned på så meget!

De problemstillinger, som kvindebevægelsen rejser bliver som oftest fordrejet til ukendelighed i pressen. Det, der sædvanligvis gøres til hovedindholdet og som problemerne kommer til at dreje sig om, er kvindernes seksuelle forhold til mænd. Ved at fokusere på denne ene problemstilling, opnår pressen på én gang mange fordele: 1) Sex er godt stof, der

Berlingske Tidende

Berlingske Tidende, onsdag d. 2. august: Kinder, Kirche und Küche

Information

© Tegning: PETER LAUTROP

Information, onsdag d. 2. august: frustrerede kællinger

Land og Folk, onsdag d. 2. august: kvinder i dag-ligdagen.

kan laves utallige historier på og føres alenlange debatter om, uden at det får nogen konsekvenser. 2) Artikler om kvindesag kører ind på det gammelkendte spor: Kvinder er noget, der hører til i menneskets seksualliv. Hvis noget handler om kvinder, er det noget om sex. 3) Rødstrømperne kan afvises som "seksuelt frustrerede, lesbiske kællinger, som ingen ordentlig mand ville røre ved med en ildtang". Frustrerede er de fleste af os - hvordan kan vi være andet i dette samfund? Nogen af os er gået ud over de snævert definerede heteroseksuelle roller, og hvad vedkommer det egentlig os, at en eller anden mand ikke ønsker at berøre os? Således bliver spørgsmålet om kvindernes undertrykkelse reduceret til et spørgsmål om individuelt seksualliv. 4) Kvinders fælles oplevelse af en generel samfundsmæssig undertrykkelse, der bl. a. giver sig udtryk i, at kvinder er seksualobjekter, og at deres identitet afhænger af vores værdi på seksualmarkedet, bliver gjort til individuelle problemer. Kvindefrigørelse bliver et spørgsmål om frigjorte kvinder. Du må oppe dig søster, du bør være lige så frigjort som en rødstrømpe.

En af årsagerne til, at pressen lægger så stor vægt på at gøre kvindeundertrykkelse og kvindebevægelse til et spørgsmål om kvinders sexliv, er sikkert den, at osse massemediernes er styret af mænd. Selv om kvindebevægelsen så vidt muligt prøver at snakke med kvindelige journalister, er fotografer, overskriftsredaktører, lay-outere og redaktørerne allesammen mænd. Det er klart at det som mænd anser for det væsentlige og af interesse for dem er: Hvad rolle spiller mændene for rødstrømperne. Det er derfor de synes vi isolerer os, og derfor de er så interesseret i vores sexliv, og derfor de ønsker frigjorte kvinder.

Esther Vilars bog "Den dresserede mand" er et typisk eksempel på, at det er mænd, der sidder på hele pressen. Og det er deres interes-

ser i forhold til kvindebevægelsen, der er bestemmende for udvælgelsen af stof. En bog, der på trods af at så godt som alle, der behandlede den i pressen, tog afstand fra den som totalt håbløs og uinteressant, fordi den blot er en samling usammenhængende postulater, fik en overmåde omfattende omtale. Alle aviser - selv Information - havde store artikler om bogen, referater og interviews i anledning af Esther Vilars besøg i Danmark.

Det er samme forhold, der gør sig gældende, når Politikken laver en hel kronikserie om mænds syn på kvindebevægelsen, samtidig med, at der kun blev optaget 2-3 kronikker skrevet af kvinder om kvindesagen. Disse var tilmed af kendte kvinder og/eller formuleret som en polemik mod Rødstrømpebevægelsen.

En lige så vigtig årsag til, at det især er det seksuelle spørgsmål, der bliver gjort til genstand for omtale, er den, at det kan isoleres fra sin samfundsmæssige sammenhæng, sådan at det bliver en ufarlig og derfor ligegyldig og konsekvensløs problematik.

I de tilfælde hvor det er uundgåeligt at placere kvindefrigørelsen i en bredere samfundsbestemt sammenhæng - som f. eks. ved ligelønsaktioner - bliver problemet gjort til et spørgsmål om ligestilling. Det, kvinder vil, bliver fremstillet som et krav om at få de samme muligheder (stillinger etc.) som mændene har i dette samfund. Vores krav behandles, som om de ikke anfægtede vores samfundssystem, men skulle kunne integreres uden at ændre samfundet. Vores oprør fremtræder som et oprør mod kvinders stilling i samfundet og ikke mod samfundet selv, hvor det egentlige forhold er det, at det i sidste instans er et oprør mod en samfundsform, der undertrykker kvinderne.

Boulevardpressen

Ingen af aviserne har interesser til fælles med

kvindebevægelsen - men nogle har det mindre end andre. Det betyder, at stofudvælgelse og behandling (fordrejning) af kvindesagen er forskellig i de enkelte blade, afhængige af deres øvrige linie og politiske tilhørsforhold.

Ekstrabladet er det blad, der har givet os mest spalteplass, og hvis (kvindelige) journalister har givet os den mest loyale dækning. Men Ekstrabladet har osse sine grunde: Det har et image af liberalistisk, progressivt frisind, og bæres oppe af sensationspræget stof - den lille mands (sjældent kvindes) avis. Selv om vi kan komme til orde i Ekstrabladet, bliver det blandt billeder af nøgne kvinder, mode, kvinde-diskriminerende vittigheder, sladderstof. En læser af kvindefrigørelsesstof i Ekstrabladet læser samtidig om "den sensuelle kvinde" og hun læser EB-sloganer: Piger elsker vi bare! Tre totalt modsigende identifikationsmodeller: Kvinde for sin egen skyld, kvinde for mandens skyld eller en genstand for et "vi", der i hvert fald ikke er hende selv. Derudover øges forvirringen af, at rødstrømpestof sættes op som sensationer på linie med flyulykker, fodboldkampe etc.

BT fordrejer i særdeles høj grad kvindebevægelsen, fordi de behandler den ud fra de forhåndenværende fordomme - myter der formule-

res som "Rødstrømperne vil bruge mændene som avlsdyr", "Rødstrømperne foragter husmødre". En hetz-lignende behandling, der en gang imellem har lyspunkter i form af kvindelige journalister, der giver deres sympati med kvindesagen til kende, hvor de har et lille personligt råderum. Dette råderum kan osse stilles kvinder til rådighed - vel og mærke når de optræder som enkeltpersoner - når BT har brug for at skabe sig et liberalt og progressivt image, sådan som det var tilfældet med Ulla Dahlerups kommentar.

De store morgenblade

De øvrige Berlingske blade har generelt set samme måde at behandle kvindesagen på som BT, de skriver noget mindre sensationspræget, men osse meget mindre - dvs. så godt som intet. Udover denne fortielsesmetode er deres metode iøvrigt latterliggørelse (Gerda Nystads tegninger), polemisk afstandtagen til noget som rødstrømperne formodes at mene, "objektiv" dækning af aktioner totalt løsrivet fra deres sammenhæng. Fra en aktion på universitetets immatrikulationsdag, der havde form af rollespil, viste Berlingske Tidende et billede af en go-go danserinde med en undertekst om, at ungdommen morer sig på den store dag. Det stof, der falder uden for "saglige be- givenheder", står i Politikken på NU-siderne. Selv på disse sider er det sjældent, at Rødstrømperne får direkte omtale eller mulighed for at udtale sig. Vi kommer højst ind i en bisætning, når mødrehjælpen, enlige mødre eller andre sociale forhold og problemer omtales, som "det ville rødstrømperne vist ikke synes om" eller "her havde rødstrømperne noget at gøre". Vi bliver på den måde en forening på linje med Individ & Samfund, en instans, der tager stilling til diverse spørgsmål. Det er det samme "saglighedskriterium", der ligger til grund for Politikens - allerede omtalte - kronikudvælgelse. Det er kendte personer, personligheder, der velformuleret og gerne vittigt udtrykker deres uforbeholdne mening om kvindesagen - sagligt og objektivt betragtet udefra.

Aktuelt bringer heller ikke meget stof om kvindesagen, og det de bringer falder stort set i to kategorier, bestemt af om deres politiske interesser er truet eller ikke. Når det drejer sig om faglige og politiske spørgsmål som uligelønnen og EF, bruger de en del spalteplass til at forklare, at det kan vi bestemt ikke vide noget om. Her er et af deres mest yndede argumenter, et postulat om, at vi hverken er i fagforeninger eller deltager i "rigtigt" politisk arbejde. Vores krav er en trussel mod LO og Socialdemokratiet, fordi de afslører den modsætning, der er imellem deres politiske program, der stadigvæk kører på en række flokler med et socialistisk tilsnit og deres realpolitik. Det er den samme modsætning, der gør sig gældende, når de korporligt (1. maj) og åndeligt (i Aktuelt) lukker munden på "folket", når det selv fremsætter deres krav - istedet for at lade de selvvalgte ledere gøre det, og disse lederes snak om lighed og folkets demokrati.

Den anden kategori er stort set resten af kvindebevægelsen, dvs. alt det som socialdemokratiet ikke har opfattet som nogen trussel mod deres magt, og som de derfor meget sporadisk og tilfældigt skriver lidt om i ny og næ med et par pæne og sjove billeder. Denne kategori fungerer på det nærmeste som Aktuelt's "dejlige damer", fordi det ikke er i deres øvrige stil at bringe billeder af nøgne kvinder ligesom EB og BT. Rødstrømperne kan bruges som begrundelse til at bringe billeder af søde og yndige piger, så- dan at Femø-lejren, kvindehuset og aktioner blot bliver den tilfældige baggrund for disse pigebilleder.

De mindre blade

Land og folk skriver bogstavelig talt intet om Rødstrømperne. Det kan højst blive til en notits, hvor det drejer sig om faglige og politiske aktioner, og helst dem, der anfægter socialdemokratiets magt og politik. Begrundelsen for ikke at skrive noget om kvindesagen formodes at være den, at vi betragtes som revisionistiske og at vi derfor ikke støtter deres - mandens klassekamp. Vores analyse af kvinders samfundsmæssige placering er ikke i overensstemmelse med deres klasseanalyse og vores ikke-hierakiske og ikke-autoritære struktur er en indirekte trussel mod deres stramt opbyggede partiapparat og snævre partiprogram.

Information påstår, at de er den avis, der støtter de meninger og grupper, der har svært ved at komme til orde andre steder. Derfor skulle de ideelt set støtte kvindebevægelsen på vores betingelser, give os mulighed for

at skrive vores eget stof udfra vores egen prioritering og vores eget synspunkt. Men virkeligheden er den, at sådanne muligheder giver Information os så godt som ikke. Det, de skriver om kvindesagen, er både kvantitativt og kvalitativt bestemt af deres egne interesser og bladets øvrige - kulturradikale - linie. En kronik skrevet af en gruppe kvinder sammenstykket af forskellige citater blev afvist med den begrundelse at den ikke var saglig og velskrevet - i følge Inf.'s kriterier. En begrundelse, der sættes i relief af de kronikker, som bliver optaget om kvindesagen, skrevet af velformulerede mænd som Søren Karup og Klaus Ribbjerg. Indholdet bliver, i overensstemmelse med den elegante, vittige og individualistiske form, distanceret, overfladisk og privat - et indhold, der er totalt ubrugeligt for kvindebevægelsen, men som passer fint ind i Inf.'s øvrige kulturradikale linie - bestemt af borgerlige præstationsnormer.

Det er osse derfor at enkeltpersoner og deres

bøger som Germaine Greer og Esther Vilar ofres så meget omtale. De har ifølge Inf. 's vurderinger gjort sig fortjent til det. Mens den allerede omtalte bog "Søsterskab", der udkom for fem måneder siden, stadigvæk ikke er anmeldt.

På trods af tilbud fra nogle kvinder om et interview med Germaine Greer lavede en mandlig journalist fra Inf. selv et interview med hende, hvor de udtalelser, som han bragte, naturligvis måtte være præget af hans forhold til hende og kvindebevægelsen i øvrigt. I faglige og politiske spørgsmål har Inf. vist en klar forståelse for, at enhver omtale er interessebestemt. De ville f. eks. aldrig sætte en arbejdsgiver til at anmelde en bog som f. eks. "Derfor strejker vi" - og hvis de gjorde det, i hvert fald ikke ud fra den betragtning, at han som udenforstående var objektiv og vurderingsfri. Alligevel - på trods af denne forståelse - sætter de en mand (endog en udefrakommende) til at anmelde den svenske kvindeplade. Han undlod heller ikke i

en venlig nedladende tone at gøre opmærksom på, at kvinderne endnu ikke var i stand til at komponere og spille deres egen musik, og tilføjede så, at han mente, at det nok skulle komme med tiden. Ellers kan de mandlige journalisters behandling af kvindebevægelsen bedst karakteriseres som selvironisk-chauvinistisk. De fremsætter deres chauvinistiske synspunkter som om de var for sjov: Trolden Teddy, Peter Lautrops tegninger og Lasse Ellegårds artikler og musikanmeldelser "Lige til et bal i kvindehuset".

Det eneste blad, der har givet kvindebevægelsen en virkelig fair behandling, er Politisk Revy. De optager både det stof, som vi er interesserede i at bringe, og skriver selv loyalt og solidarisk om vore aktioner og prøver at finde baggrunden for dem. Politisk Revy har blot et par fejl - det er for dyrt, udkommer for sjældent og har et for lille oplagstal. Man kunne jo nok ane en sammenhæng....

I indledningen skrev vi, at pressen tilsyneladende var meget glade for og interesseret i Rødstrømperne. Gennem vores analyse af de skrivelser, som den interesse har givet sig udslag i, håber vi, at have gjort klart, at det i hvert fald ikke er mængden af omtale, der er afgørende. Et forhold, der i denne sammenhæng kan illustreres meget klart med et eksempel fra damebladet EVA (disse blades forhold til kvindebevægelsen har vi af pladshensyn undladt at komme ind på). I en personlighedstest opstilles der forskellige identifikationsmuligheder, hvoraf man skal vælge én. De er i øvrigt alle sammen umulige at identificere sig med undtagen Lykke Nielsen, der her er fremstillet som en "rigtig EVA-pige". Vil læseren identificere sig med kvindebevægelsen, er hendes mulighed: "Bære en plakat i en rødstrøpedemonstration og komme i avisen".

INGER STAUNING OG KAREN JESPERSEN